

Men saa siges der — og det er jo Undskyldningen for denne Bestemmelse —: Ja, men saadanne Gaver er ogsaa skattepligtige nu, de er skattepligtige som Indkomst. Nej, det gælder hverken Møbler, Husgeraad eller Smykker — i alt Fald ikke mere — eller personligt Udstyr, især da ikke dette. Der er ikke i vor Indkomst- eller Formueskattelovgivning noget om, at en Mand ikke maa forære sin Kone, hvad han vil af disse Ting. Og det er et vidt Begreb, der kan komme ind herunder; jeg vil antage, at f. Eks. et kostbart Maleri falder ind herunder. En Mand kan efter vor nuværende Lovgivning forære sin Kone f. Eks. et Maleri, et Portræt af en Slægtning, som hun sætter megen Pris paa, deraf har hun virkelig ingen Indkomstskat at betale og heller ingen Formueskat; slikt falder ikke ind under vor Indkomst- eller Formueskattelovgivning. Det er derfor noget nyt, her er Tale om, og det er ikke rigtigt, hvad der siges, at det falder sammen med den nuværende Lovgivning, saa at der blot skulde være Tale om at flytte en Afgift fra een Lov til en anden — hvis det var det, ja, saa havde det været en let Sag.

Jeg finder altsaa disse Paragraffer baade overmaade uheldigt affattet — rimeligvis slet ikke svarende til det, der var tænkt med dem, da de blev udarbejdet eller paa-tænktets udarbejdet i Finansministeriet —, og jeg finder dem fuldkommen urimelige i Bund og Grund. Man skal ikke lovgive om slikt, som Folk bliver fristet i en ganske usædvanlig Grad til at overtræde, og som intet forstandigt Menneske kan mene, at der ikke er god Grund til at overtræde. I saadanne Forhold skal Staten ikke stikke sin Næse, lige saa lidt som den skal stikke sin Haand frem og søge at skaffe sig en Skat, en Indtægtskilde, hvor der i Virkeligheden ingen Kilde er. Hvis man vedtager disse Bestemmelser — og det ser det jo ud til, thi vi 8 retfærdige radikale Venstre-mænd, der er i Tinget, kan jo ikke gaa op imod de 68 nu af Finansministeren besatte, som vil vedtage disse Bestemmelser, vi kommer til kort, og Bestemmelserne vil altsaa rimeligvis blive vedtaget, saaledes som de her er affattet —, saa vil jeg kun sige, at man begaar noget, der er i høj Grad uheldigt. Vedtager man disse slet skrevne Bestemmelser, efter min Mening Bestemmelser,

der slet ikke svarer til Hensigten, kommer man ind paa en Lovgivning, om hvilken man paa Forhaand kan sige, at Loven vil blive overtraadt næsten i ethvert af de Tilfælde, der kommer til at foreligge.

Finansministeren (N. Neergaard): Det ærede 7de Medlem for 2den Kredts (Piper) skal jeg henvisse til Lovforslagets § 45, hvorefter der senest en Maaned efter Ydelsen af Gaven skal indgives Anmeldelse om Gaven med de til Afgiftsberegningen fornødne Oplysninger, og det vil naturligvis sige, at man ogsaa skal angive Gavens Størrelse.

Til det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) skal jeg bemærke, at der ikke har hersket nogen som helst Tvivl mellem Skattedepartementets Jurister og heller ikke hos mig om, at som Lovforslaget oprindeligt var affattet, kunde Gaver fra den ene Ægtefælle til den anden, for saa vidt disse Ægtefæller levede i Formuefællesskab, ikke komme ind under denne Bestemmelse. Men kunde der rejses nogen Tvivl paa dette Punkt, er den udryddet ved Lovforslagets nuværende Affattelse: „Gaver til den med Yderen samlevende Ægtefælle, for saa vidt Gaven bliver Særeje“. Bestemmelsen om de 1 000 Kr. faar jo Betydning, selv om der ikke svares Afgift af Arvelodder paa under 2 000 Kr., idet Bestemmelsen ikke alene omfatter Gaver til Børn og den med Yderen samlevende Ægtefælle, men ogsaa til Forældre og Bedsteforældre, der kommer ind under Arveafgiftsklasserne B og C; i saadanne Tilfælde vil der blive en Afgift at erlægge.

Det er rigtigt, at der i Litra b. ikke er indsat nogen Tidsbegrænsning, og det er selvfølgelig derfor Mening, at overskydende Gaver skal sammenlægges. Og hvis Gaver af Møbler, Husgeraad og personligt Udstyr overstiger 5 000 Kr., skal der betales Arveafgift deraf. Som det fremgaar af § 44, 1ste Stykke, drejer det sig jo kun om Gaver til en Ægtefælle, der har Særeje, og jeg finder intet som helst urimeligt i, at man ikke efterhaanden skal kunne transportere hele sin Formue i Form af Gaver, Brugsgenstande o. s. v. til sin Ægtefælle, der har Særeje, uden at kunne komme til at betale Afgift deraf. Naar det ærede Medlem sagde, at Indkomstskatten ikke